

متن پرسش

با سلام و عرض ادب: استاد گرامی از محضرتان دو سوال داشتم: ۱. همواره به رعایت تعادل در امور انسان توصیه می شود و گفته می شود که نباید کاری انسان را از کار دیگر بازدارد از طرفی پیوسته در انسان انگیزه هایی برای بر هم زدن تعادل پیش می آید. مثلاً یک نفر کاسب است و می بیند فلان زمان بهتر می تواند سود کند و انگیزه پیدا می کند که از این فرصت برای کار و تلاش استفاده کند و از رسیدگی به جسم یا صله رحم در آن مقطع زمانی باز می ماند. ملاک ما کلاً چه باید باشد که بفهمیم تا چه حد باید به رعایت تعادل در برنامه های زندگیمان پایبند باشیم و تا چه حد بهتر است انعطاف داشته باشیم؟ ۲. آیا برای ما خانمها پسندیده است با اقوام نزدیک ولی نامحرم مانند مردان کاملاً غریبه رفتار کنیم؟ مثلاً احوالپرسی نکنیم و تا می شود رفت و آمد و دید و بازدید را کم کنیم و...؟ آیا این کار تاثیر مثبت در سلوک ما دارد؟ با تشکر

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. در حوزه وظیفه شرعی و آموزه های دینی، انعطاف داشتن انسان را از تعادل خارج نمی کند زیرا خود شریعت چنین انعطاف هایی را جایز می داند. ۲. اقوام و خویشان حقوقی دارند که رعایت حقوق و احترام به آنها لازم است. شرع و عرف مسلمانان آن حقوق را تأیید می کند. موفق باشید